

Arrest

nr. 191 939 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2017 met referentienummer 69529.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 mei 2011 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot E. H.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum.

1.3. Verzoekster diende op 7 juni 2012 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ankara een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot E. H.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2012 de beslissing tot afgifte van een visum lang verblijf – gezinshereniging (type D).

1.5. Na aanmelding bij de stad Bilzen op 15 oktober 2012, om zich te laten inschrijven, werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15, waarbij haar verblijf werd gedekt tot 28 november 2012.

1.6. Verzoekster werd op 19 november 2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 5 november 2013.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 november 2013 de beslissing tot verlenging van het tijdelijk verblijf en dit voor de duur van één jaar, tot 5 november 2014.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna : de staatssecretaris) nam op 20 november 2014 de beslissing tot verlenging van het tijdelijk verblijf en dit voor de duur van één jaar, tot 5 november 2015.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 6 oktober 2015 de beslissing waarbij “(...) *het verblijf van beperkte duur wordt verlengd tot 05 november 2016 en dit in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. (...)*”

1.10. Op 27 december 2016 werd aan verzoekster een schrijven betekend waarin zij werd gevraagd om alle inlichtingen over te maken in het kader van een onderzoek waarvan sprake in artikel 13, §3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 27 maart 2017 de beslissing tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Verzoekster werd hiervan op 29 maart 2017 in kennis gesteld

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

E.(...), A.(...)

Geboren te (...) op (...)

Onderdaan van Turkije

Adres: (...)

N.N (...)

Geachte burgemeester,

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 05.11.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

In de voorwaarden beschreven bij de verlenging van de A-kaart moet betrokkene bewijzen voorleggen van regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon of eventueel betrokkene. Indien zij een werkloosheidsuitkering genieten, moeten ze bewijzen overmaken actief te zoeken naar werk

Op 20 september vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van haar verblijfskaart en legt volgende stukken voor:

werkloosheidsuitkering van referentiepersoon startende van augustus 2015 tot en met augustus 2016, dit voor een totaalbedrag van 15184,49 euro. In Dolsis heeft de referentiepersoon geen werk meer sinds 14.05.2013. Er werden geen recente sollicitaties overgemaakt (van 2016 tot nu) zowel niet van referentiepersoon of betrokkene. Er werden geen documenten voorgelegd dat referentiepersoon actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen, van de referentiepersoon en betrokkene heden ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikken niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat, de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit een algemene behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is.

Bijgevolg is de referentiepersoon al jaren ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). De referentiepersoon geniet werkloosheidsuitkering, en dit kan alleen in overweging genomen worden als hij actief werk zoekt. Referentiepersoon legt geen enkel stuk voor dat bewijst dat hij actief werk zoekt. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Betrokkene ondertekende op 27.12.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 13 §3 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 13 §3 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele /sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

**Betrokkene maakt loonfiches over van hun kinderen en een eigendomsakte op naam van één van hun kinderen, kleine bedragen die gestort werden op de rekening van betrokkene en/of referentiepersoon door één van de kinderen. Deze inkomsten kunnen niet aanvaard worden, en dit gaat over kleine bedragen zoals 100 of 200 euro. Ook werden er attesten van inburgering en lessen Nederlands voorgelegd. Dit zijn echter verplichte cursussen, en toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België. Er werd een handgeschreven lijst overgemaakt van bezoeken aan interimkantoren. De referentiepersoon heeft twee interimkantoren bezocht op 08.03.2017 en vier interimkantoren op 09.03.2017, verder werden er geen andere documenten voorgelegd. Niets werd overgemaakt van het voorbije jaar (2016).*

Bijgevolg kan gesteld worden dat de vervoegde vreemdeling geen echte inspanning levert om actief werk te zoeken.

-Betrokkene is eind 2012 in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 26.10.2012). Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. Referentiepersoon heeft al een onbeperkt verblijf sinds 2010. Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot en meerderjarige kinderen heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het Verblijfsrecht. Zij zijn op de hoogte dat er voorwaarden zijn voor betrokkene om een verblijfstitel in België te krijgen of behouden. Er wordt elk jaar bij de verlenging van de A-kaart gewezen op de voorwaarden, zij hebben al meerdere jaren dé kans gehad om dit aan te tonen. Eén van de voorwaarden is over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikken of bij het krijgen van een werkloosheidsuitkering wordt een inspanning verwacht om actief werk te zoeken.

Indien mevrouw en de echtgenoot er tijdens haar afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan mevrouw een visum gezinshereniging verkrijgen en heeft ze het recht om haar gezin opnieuw te vervoegen. Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen zijn intussen allen ouder dan 21 jaar.

Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden met het gezin. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de echtgenoot of kinderen, andere,...) die haar permanente aanwezigheid vereisen. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden.

Indien de referentiepersoon zich inspent om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van "(...) de beginselen van behoorlijkbestuur, met name de motiveringsverplichting van het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de rechten van verdediging (...)." Verzoekster wijst er verder in haar eerste middel op dat zij gehoord had moeten worden. Verzoekster zet in haar eerste middel het volgende uiteen:

"(...)

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Eisende partij is van oordeel dat in casu voldoende informatie voorligt welke wijst op voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Bovendien is het geen verplichting om het bewijs te leveren van bestaansmiddelen die gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Dit mag niet zomaar een reden zijn om een weigeringsbeslissing te nemen.

Er dient immers, zoals vernoemd artikel vermeldt, bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° rekening te worden gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het is dan ook de verplichting van verwerende partij om minstens te informeren of er ook actief naar werk wordt gezocht, wat in casu het geval was.

Indien verwerende partij hieromtrent meer informatie of duidelijkheid wou, zoals blijkt uit de beslissing, had zij dit eenvoudigweg kunnen vragen, in plaats van de aanvraag van eisende partij onterecht te weigeren.

Eisende partij verwijst op dit punt onder meer naar het arrest van de Raad van State met nr. 230.257 van 19.02.2015.

Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid te beëindigen, moet verwerende partij eisende partij uitnodigen om gehoord te worden.

Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten, quod non in casu.

Volgens de Raad van State biedt immers alleen een dergelijke uitnodiging de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de verwerende partij dus een actieve onderzoeksplicht:

-DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.

-Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.

-Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken.

Deze actieve onderzoeksplicht werd allesbehalve nageleefd.

Verwerende partij laat het dossier liggen tot bijna de laatste dag om dan snel een beslissing te nemen.

Als de verwerende partij bijkomende informatie nodig had of bepaalde zaken opgehelderd zou zien, dan diende zij eisende partij te contacteren en deze vraag tot hem te richten.

Het gaat niet op om zo maar te stellen dat er geen 120% van het leefloon wordt verdiend en dat een analyse niet mogelijk blijkt te zijn.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken te verhelderen of te verduidelijken.

Het middel is ernstig en gegrond."

In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van "(...) het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel (...)." Verzoekster argumenteert in haar tweede middel als volgt:

"(...)

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

De voorgelegde informatie is voldoende.

Verwerende partij heeft niet geïnformeerd of er actief naar werk werd gezocht.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

Ook hier wordt andermaal verwezen naar het arrest van de Raad van State met nummer 230.257 van 19.02.2015 (supra).

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

In haar derde en laatste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarin zij het volgende stelt:

"(...)

Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen liggen nu in België.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.2. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de beslissing tot weigering van de verlenging van een voorlopig verblijf volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

2.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 9 (9bis) en 13 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Specifiek gelden *in casu* artikel 13, §1, derde lid, en §3, van de vreemdelingenwet, waarin het volgende is gestipuleerd:

“§1.(...)

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

(...)

§3. *De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:*

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 19 november 2012 in het bezit werd gesteld van een A-kaart die telkens werd verlengd voor de periode van één jaar (zie punt 1.7. – 1.8.).

Reeds in zijn beslissing van 6 oktober 2015, waarbij verzoeksters verblijfstitel tijdelijk werd verlengd, wijst de gemachtigde van de staatssecretaris op de hierboven weergegeven bepaling van artikel 13, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet. In deze beslissing werd als volgt gemotiveerd: “(...) Aangezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, met name: betrokkene levert niet het bewijs dat de referentiepersoon over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Uit het attest van het AVC-Dienstencentrum te Bilzen blijkt dat betrokkene sinds januari 2014 werkloosheidsuitkeringen geniet komt hij/zij niet in aanmerking voor een verblijf van onbeperkte duur. Het verblijf van beperkte duur wordt verlengd tot 05 november 2016 en dit in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. (...)”. Verzoekster werd gevraagd zich “(...) tussen de vijfenveertigste en dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning (...) aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen (...)”, waarbij zij volgende stukken diende voor te leggen: “(...) Bewijs dat alle familieleden over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt (geen SIS-kaart), een bewijs van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud), bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb. loonfiche 181.20, rekeninguittreksels, meest recente afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche ...). Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat hij/zij actief op zoek is naar werk, een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten (...)”.

Verzoekster maakte naar aanleiding van de hiervoor geciteerde beslissing op 20 september 2016 via de diensten van de stad Bilzen volgende stukken over aan de gemachtigde van de staatssecretaris: een

verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds van haar zoon E. M., van haar man en van haarzelf, een lijst met sollicitaties daterende van augustus tot oktober 2015, een attest betaling werkloosheid van verzoeksters echtgenoot, twee attesten van het OCMW van Bilzen op datum van 7 september 2016, waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet financieel worden ondersteund en een uittreksel uit het strafregister aangaande verzoekster. Op 27 oktober 2016 maakte de stad Bilzen nog een schrijven van de VDAB over, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op 18 november 2016 een afspraak heeft over een trajectbepaling. Op 21 november 2016 werd door de stad Bilzen nog een trajectovereenkomst aangaande verzoekster haar echtgenoot overgemaakt.

Op 27 december 2016 werd aan verzoekster een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 december 2016 ter kennis gebracht waarin werd gevraagd om de nodige inlichtingen over te maken in het kader van een onderzoek, waarvan sprake in artikel 13, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet (zie punt 1.10.): *"(...) In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1°, tot 4" houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.*

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie.

(...)"

Verzoekster maakte blijkens het administratief dossier op 5 januari 2017 via de stad Bilzen volgende documenten over: een loonbrief op naam van de zoon van verzoekster, een permanente opdracht van 200 EUR van de dochter van verzoekster E. H. naar verzoeksters rekening, twee loonafrekeningen op naam van de dochter van verzoekster E. N., een bewijs van inschrijving op de wachtlijst voor een cursus alfabetisering anderstaligen voor de echtgenoot van verzoekster en een aantal inschrijvingsformulieren voor een cursus Nederlands op naam van de echtgenoot van verzoekster en twee afschriften van periodieke opdrachten van elk 100 EUR op naam van E. N. en E. M. (kinderen van verzoekster) naar verzoeksters rekening. Op 6 januari 2017 werden door de stad Bilzen nog volgende documenten overgemaakt: een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur op naam van de dochter van verzoekster E. N. en een aantal loonafschriften en verscheidene arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid op naam van de zoon van verzoekster E. M. en een loonbrief. Op 27 februari 2017 (aldus buiten de in het schrijven van 20 december 2016 voorziene termijn van dertig dagen) werd door de stad Bilzen nog de volgende documenten overgemaakt: een trajectovereenkomst op naam van de echtgenoot van verzoekster, de CV van verzoeksters echtgenoot, een kopie van overschrijvingsbewijs van de kinderen van verzoekster E. N. en E. M. naar verzoekster voor elk 100 EUR, een verkoopovereenkomst op naam van E. H. (een van de kinderen van verzoekster), een aantal lijsten van sollicitaties van de maanden augustus, september en oktober 2015 en een attest van aanmelding bij het onthaalbureau en een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht op naam van verzoekster op datum van 4 november 2013. Op 14 maart 2017 (tevens buiten de voorziene termijn) werd door de stad Bilzen alsnog een lijst met bezoeken aan interimkantoren van maart 2017 overgemaakt, alsook inschrijvingsformulieren voor cursussen Nederlands aangaande verzoeksters echtgenoot en een aantal deelcertificaten aangaande de opleidingen Nederlands.

2.10. In de bestreden beslissing wordt in essentie vastgesteld dat de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en van betrokkene zelf niet toereikend zijn.

2.11. In haar eerste en tweede middel stelt verzoekster dat er voldoende informatie voorligt die wijst op voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en is het geen verplichting om het bewijs te leveren van bestaansmiddelen die gelijk zijn aan 120% van het leefloon. Bovendien zijn de door de gemachtigde van de staatssecretaris gehanteerde criteria volgens verzoekster veel te streng. Verzoekster meent dat er op de verwerende partij een actieve onderzoeksplicht rust en dat het niet opgaat om *"zo maar te stellen dat er geen 120% van het leefloon wordt verdiend en dat een analyse niet mogelijk blijkt te zijn"*. Verzoekster meent dat er sprake is van een onzorgvuldigheid omdat niet werd geïnformeerd of er actief werk werd gezocht, terwijl dit volgens haar wel het geval is.

2.12. De Raad merkt op dat verzoekster geenszins kan worden bijgetreden. De blote bewering van verzoekster dat er voldoende informatie zou voorliggen die zou wijzen op voldoende toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, volstaat niet om de pertinente overwegingen uit de

beslissing aan het wankelen te brengen. In zijn beslissing van 6 oktober 2015 had de gemachtigde van de staatssecretaris reeds gewezen op het feit dat verzoekster niet voldeed aan de wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging wat de vereiste van de *“toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”* betreft, die nader worden gedefinieerd in artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet: *“De bestaansmiddelen (...) moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”*. Verzoekster kan dus onmogelijk dienstig voorhouden dat er geen verplichting zou bestaan om het bewijs te leveren van bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon. Op grond van het door verzoekster neergelegde attest ‘betalingen werkloosheid’ blijkt dat de referentiepersoon bestaansmiddelen genoot ten belope van een gemiddeld maandelijks nettobedrag van ongeveer 1168 euro, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris overwoog *“dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat, de maandelijks vaste kosten zoals o.a. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, (... waardoor) een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is.”* Verzoekster kan dus niet voorhouden dat in de beslissing ‘zomaar’ zou worden gesteld dat er geen 120 % van het leefloon wordt verdiend en dat een analyse niet mogelijk zou zijn. Verzoekster toont thans niet aan dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon het richtbedrag zouden overschrijden of dat er specifieke bijkomende elementen zouden zijn waarbij in het kader van een behoeftanalyse rekening zou kunnen worden gehouden.

2.13. In zoverre verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel niet zou zijn tegemoet gekomen aan zijn onderzoeksplicht, wijst de Raad erop dat verzoekster in de beslissing van 6 oktober 2015 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om volgende stukken neer te leggen: *“(...) bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb. loonfiche 181.20, rekeninguittreksels, meest recente afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche ...). Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat hij/zij actief op zoek is naar werk, een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten (...).”* Daarnaast werd verzoekster in kennis gesteld van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 december 2016 waarin werd gevraagd om de nodige inlichtingen over te maken betreffende de elementen uit artikel 13, §3, van de vreemdelingenwet. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat zowel de neergelegde stukken betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen als de documenten betreffende de elementen opgesomd in artikel 13, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarbij tevens een aantal stukken inzake ‘actieve’ sollicitaties waren gevoegd, werden onderzocht: *“De referentiepersoon geniet werkloosheidsuitkering, en dit kan alleen in overweging genomen worden als hij actief werk zoekt. Referentiepersoon legt geen enkel stuk voor dat bewijst dat hij actief werk zoekt. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.*

(...)

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 13 §3 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele /sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

**Betrokkene maakt loonfiches over van hun kinderen en een eigendomsakte op naam van één van hun kinderen, kleine bedragen die gestort werden op de rekening van betrokkene en/of referentiepersoon door één van de kinderen. Deze inkomsten kunnen niet aanvaard worden, en dit gaat over kleine bedragen zoals 100 of 200 euro. Ook werden er attesten van inburgering en lessen Nederlands voorgelegd. Dit zijn echter verplichte cursussen, en toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.*

(...)

-Betrokkene is eind 2012 in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 26.10.2012). Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. Referentiepersoon heeft al een onbeperkt verblijf sinds 2010. Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot en meerderjarige kinderen heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het Verblijfsrecht. Zij zijn op de hoogte dat er voorwaarden zijn voor betrokkene om een verblijfstitel in België te krijgen of behouden. Er wordt elk jaar bij de verlenging van de A-kaart gewezen op de voorwaarden, zij hebben al meerdere jaren dé

kans gehad om dit aan te tonen. Eén van de voorwaarden is over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikken of bij het krijgen van een werkloosheidsuitkering wordt een inspanning verwacht om actief werk te zoeken.

Indien mevrouw en de echtgenoot er tijdens haar afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan mevrouw een visum gezinshereniging verkrijgen en heeft ze het recht om haar gezin opnieuw te vervoegen. Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen zijn intussen allen ouder dan 21 jaar.

Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden met het gezin. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de echtgenoot of kinderen, andere,...) die haar permanente aanwezigheid vereisen. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden.

Indien de referentiepersoon zich inspanst om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden."

Specifiek met betrekking tot verzoeksters kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat er actief op zoek werd gegaan naar werk, hetgeen volgens haar *in casu* het geval is, blijkt uit de beslissing dat wel degelijk met de neergelegde stukken rekening werd gehouden. In de beslissing werd hieromtrent immers het volgende gesteld: "Er werd een handgeschreven lijst overgemaakt van bezoeken aan interimkantoren. De referentiepersoon heeft twee interimkantoren bezocht op 08.03.2017 en vier interimkantoren op 09.03.2017, verder werden er geen andere documenten voorgelegd. Niets werd overgemaakt van het voorbije jaar (2016). Bijgevolg kan gesteld worden dat de vervoegde vreemdeling geen echte inspanning levert om actief werk te zoeken". Verzoekster toont op geen enkele manier concreet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de neergelegde stukken.

2.14. Waar verzoekster verwijst naar arrest met nummer 230.257 van 19 februari 2015 van de Raad van State dringt zich de vaststelling op dat dergelijke verwijzing niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien heeft dit arrest betrekking op een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie, hetgeen niet kan worden gelijkgesteld met de situatie van verzoekster. Waar zij stelt dat zij moest worden uitgenodigd voor een gehoor om haar argumentatie te kunnen uiteenzetten, waarna zij theoretisch uitweidt over een "(...) *actieve onderzoeksplicht* (...)" dient te worden aangestipt dat de procedure waarbij verzoekster haar verblijf verlengd wenst te zien in wezen een aanvraagprocedure is en zij de mogelijkheid heeft om alle stukken die zij relevant en nuttig acht, over te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig in de gelegenheid is gesteld alle nuttige inlichtingen over te maken, zodat geen schending van de onderzoeksplicht kan worden weerhouden.

2.15. In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.16. Uit de redactie van verzoeksters derde middel blijkt dat zij de aangevoerde schending van haar recht op een "*familiaal en sociaal leven*" koppelt aan een terugkeer naar haar land van herkomst.

2.17. De Raad stipt aan dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij is derhalve niet aan de orde zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919). Voor zover de schending van het recht op privé- en/of gezinsleven zou voortvloeien uit de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en er geen deugdelijke afweging zou zijn

gebeurd tussen het leed voor haar en het door de gemachtigde van de staatssecretaris nagestreefde doel, blijkt uit de hierboven weergegeven overwegingen betreffende de elementen uit artikel 13, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat wel degelijk een afweging heeft plaatsgevonden waarbij werd geconcludeerd dat *“(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband (...) niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen”*.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel. Het hoorrecht of de rechten van verdediging werden niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN